

Dělnické vyslání.

..během posledních týdnů před československé dělnictvo postavil nejen naléhavý problém revoluční akce, nýbrž stejně tak naléhavý problém revolučních cílů. Vláda se v této kritické době utěšuje a polévá nadějí, že dělníci mají nejasno ve svých revolučních cílech a že se proto ani nevschopí k žádnému činu. Vláda doufá, že se vykroutí nejvýš nějakým tím mzdovým přídatkem a na svobodu, že při tom dělníci zapomenou. Marné naděje. Na svobodu dělníci nezapomenou. Je však velice naléhavé postavit programovou otázku k čemu svobodu. Poslechněte si o tom úvahu Roberta Loukoty.

Politická svoboda a státní nezávislost u dělníků v Československu nesporně přinesla zvýšení životní úrovně. Už jenom kdyby Československo mělo v rukou výtěžek Jáchymovských uranových dolů. Belgie se svými uranovými doly v Belgickém Kongu má už léta skvělé příjmy ve tvrdých valutách. Kdyby revoluční vláda měla výtěžek z prodeje uranové rudy, krylo by to pravděpodobně značnou část výdajů, které dneska vybírá na daních.

Další vládní výdaje, které by se svobodou a nezávislostí odpadly. Náklady na předimenzované policejní sbory. Náklady na zástupy zbytečných byrokratů. Náklady na sovětské hospodářské a vojenské poradce, kterých u nás prý je něco mezi 60.-90.000 a další zdroje bohatství, které by se svobodou a nezávislostí přibýly. Hospodářství by se osvobodilo od totalitního plánu. Tím by si každý podnik a každý závod mohl najít novou a přirozenou hospodářskou rovnováhu. Bez totalitního plánu, žádná šturmovština. Plynulé dodávky. Bez totalitního plánu by výroby nediktovaly objednávky Sovětského svazu, nýbrž by výrobu diktovali potřeby zákazníků, tedy také dělníků. S likvidací totalitního plánu by automaticky odpadla hrozba trestů za sabotáž a tím by se mohla plně rozvinout iniciativa nových správních orgánů v průmyslu. Úvolnění by zrychlilo výrobu v zemědělství. Nedá se ani vy počítat, jaké blahodárné důsledky by měla svoboda a nezávislost pro hospodářství. A tudíž pro životní úroveň.

Svoboda a nezávislost má tedy v našich poměrech svou lákavou i hmotnou stránku. To by se za několik měsíců cítilo. Zejména, kdyby Československo dostalo smoc k překonání dílčích krizí. Možná, že by vznikla dílčí krise v uhlí. Přechod od suverenity totalitního plánu k suverenitě spotřebitele by se asi neobešlo bez přesunů a bez příznivobovacích krizí. Možné, že by na ..těchto změn možná, že by se za několik měsíců by se hmotné důsledky svobody a nezávislosti projevíly. Ne tedy okamžitě, ale velmi brzo. K čemu svobodu, k lepšímu životu. Také k lepšímu životu, ne pouze k lepšímu životu. Větší krajíc a nebo lednička je samo o sobě dosti zápalné heslo, aby někoho pohnulo v boji za svobodu. To tedy k revolučnímu programu také patří, ale ne na prvním místě.

K čemu a nač tedy svoboda především. Pod horami stalinské propagandy a pod horami krotkého materialistického reformismu je zasuto jedno staré heslo dělnického hnutí. Toto heslo zní: Emancipace proletariátu. Emancipace proletariátu znamená víc, a ledničku, to je heslo společenské reakce. To je heslo zbahňá- ní. A proto si toto heslo napsala do štítu pražská totalitní vláda. Totalitní reakce dělníků předvádí vyhlídku na postupné zlepšování.

V Rumunsku pod dojmem maďarské revoluce honem zvýšili mzdy a pense. Pense se u nás už zvyšují, možná také ještě také po příkladu Rumunska zvýší mzdy. Totalitní vláda, která má tiskárnu bankovek si to může klidně dovolit. Co nás ale zajímá z hlediska dělnické- ho boje, to je ta filosofie, která je za vládním přilepšováním, za vládním přilepšováním je filosofie, že nasycený otrok je největším nepřítelem svobody. Všechny vládní komentáře k maďarské revoluci přebírají toto jádro. ...mluví vládní propaganda tak, jako by stačilo kus žvance, aby si československé dělnictvo nechalo ujít příležitost k dobytí svobody. Aby se dělník přimnul k režimu. Aby se přikrčil. A počkal v koutku, až se východo- evropská revoluce přežene a až se to nějak vytríbí samo a bez jeho přispění. Dělník usiluje a bude usilovat o lepší živo- bytí hmotné, ale jenom proto, poněvadž to patří k boji. Bez lepšího životního bytí dělník neměl ani čas, ani prostředky k tomu, aby rozvinul svoje další úsilí o emancipaci, o mravního a společenského podruží, které se s přechodem od soukromého ka- pitalismu k státnímu kapitalismu jenom zhoršilo. Dělníkům nejde o vyšší životní úroveň jen proto, aby mělo plné břicho, životní úroveň není revoluční příliv, je to prostředek. Je to prostředek k revoluční emancipaci proletariátu. K jeho dobytí lidské důstoj- nosti. K tomu, aby se před dělnictvem otevřela cesta k dosud nezná- mému dobrodružství svobody a ke stvoření nového člověka.

To je revoluční cíl dělnictva. Jeho emancipace. A proto dělnictvo u nás s pohrdáním odmítá drobty, kterými chce vláda dělníky uchláchnout a korumpovat. Aby se vzdali dobytí svobody, kterou maďarská revoluce přiblížila na dosah ruky. Nuže k úsilí o tuto emancipaci dělnictvo potřebuje okamžitě politické prostředky. Potřebuje svobodu slova, potřebuje svobodu shromažďovat se. Proto dělnictvo potřebuje okamžitě své vlastní organizace, tvořené bez dozoru vlády. Proto dělnictvo potřebuje své vlastní noviny a své vlastní novináře. Nikoliv novináře, co si každé slovo sami scensurují, nežli je napíší. Proto dělnictvo potřebuje svobodné volby, tak aby se jeho úsilí o emancipaci mohlo rozvi- nout veřejně a v plně demokratickém civilisovaném klání s odpůrci, dělnické emancipace. Proto dělnictvo potřebuje revoluční závodní výbory, které by od počátku zajistily suverenitu dělnické demokracie. Dělnictvo potřebuje politickou svobodu, protože bez politické svobody není úsilí o emancipaci dělnictva možné.

O revolučním programu dělnictva hovořil Robert Loukota.

///